

[Lone Dybkjær]

ke sin sympati for lovforslaget. Man kan naturligvis altid, som fru Lilli Gyldenkilde gjorde, spørge, om denne lille ændring virkelig skal afvente den helt store reform, men det, som jeg synes man i hvert fald er nødt til at spørge sig selv om også i denne sammenhæng, og som jeg ikke synes fru Lilli Gyldenkilde var inde på, er, om en gennemførelse af denne ændring skaber yderligere kedelige forskelle, for selv om man udrydder én forskelsbehandling, er det jo ikke sikkert, at man ikke indfører nogle nye.

Arbejdsministeren var inde på – og det har vi jo også som deltagere i den tidligere regering diskuteret – hvordan man kunne ændre ATP. Noget af det, som jeg ikke hørte arbejdsministeren sige, men som jeg sådan set gerne vil spørge arbejdsministeren om, er, om man uden videre kan ændre i denne lovgivning, uden at det har ekspropriativ karakter. Det hørte jeg ikke arbejdsministeren sige noget om i sin besvarelse til fru Lilli Gyldenkilde, men jeg vil da mene, at der er nogle forudsætninger for denne opbygning, som kunne betyde, at det havde ekspropriativ karakter. Jeg ved det ikke, derfor spørger jeg, og det er jo noget, vi kan diskutere videre i udvalget.

Men det, jeg synes vi skal se dette forslag i lyset af, og som i hvert fald vil være vores holdning, er, om vi ikke indfører nye forskelsuretfærdigheder ved at gennemføre det. Gør vi ikke det, vil vi være noget mere positive over for at gennemføre det nu, men vi vil i øvrigt generelt bede arbejdsministeren om at speede noget af det lidt vanskelige arbejde op, som vi ved der er med ATP, også fordi jeg synes, det er synd, at denne ordning kommer til at blive oplevet som så uretfærdig, som den rent faktisk gør i øjeblikket. Folk opfatter det som en eller anden opsparring, de har foretaget, snarere end en pension, de er berettigede til, hvis de i øvrigt lever længe nok.

Det er noget af det, vi kommer til at diskutere igennem, men vi er altså sådan set positive over for tendensen i forslaget. Jeg indrømmer med fru Lilli Gyldenkilde, at det ikke er rimeligt, at det kun er halvdelen – det er jo »Tænk på et tal«! Det kunne lige så godt være en tredjedel eller tre fjerdedele. Hvorfor netop halvdelen, hvis man endelig skal gå ind på det?

Men under alle omstændigheder vil vi se på det under udvalgsarbejdet og opfordre ministeren til, at han får gjort arbejdet færdigt.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkepartis ordfører i denne sag kan desværre ikke være til stede i dag, så jeg må også tage mig af det arbejdsmarkedsmæssige i dag.

Jeg kan sige, at jeg umiddelbart også ser med megen sympati på forslaget, for vi ved, at der ofte opstår problemer, som kan være vanskelige at overskue for den, der mister sin ægtefælle og måske er lidt oppe i årene. Det kan medføre skuffelse og en følelse af at være blevet uretfærdigt behandlet, og at dømme efter det, der siges i dag, er der faktisk også mange andre, der synes det.

Spørgsmålet er selvfølgelig så, om man kan løse problemet på den måde, der er foreslået af SF, men jeg synes da, det er udmærket, at SF har lagt noget frem, som kan danne grundlag for en drøftelse i Arbejdsmarkedsudvalget, sådan at man kan undersøge, om det er muligt at gennemføre nogle isolerede ændringer på dette punkt, eller om det vil skabe flere problemer og man derfor skal sætte noget mere i gang. Men jeg synes, det er udmærket, at SF har rejst problemet, for der sker jo ofte det, at de problemer, hvis eksistens mennesker er kede af, skuffede over eller måske vrede over, ikke bliver forsøgt løst her, og det gør de jo netop igennem dette forslag.

Jeg skal på Kristeligt Folkepartis vegne tilsi-ge en positiv udvalgsbehandling.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til Kristeligt Folkeparti for de venlige ord om forslaget, og jeg kan også sige tak til Fremskridtspartiet, som jo ganske vist ud fra nogle andre argumenter end dem, jeg har brugt, egentlig gerne ville være med til at gennemføre en ændring. Endvidere vil jeg gerne sige tak til Det Radikale Venstre, som jo i hvert fald godt kunne se, at der her er et problem, som absolut bør løses. Og endelig skal jeg ikke undlade at sige tak til Venstres ordfører, som jo blandt de første tre talere var den, der havde den største nuancering ud fra en betragtning om, at der nok er noget om, at folk egentlig mener, at ATP-ordningen ikke er den mest retfærdige i verden, nemlig dette, at indbetale nogle penge, som man faktisk må se i øjnene på visse måder er spildt, i samme øjeblik ens ægtefælle ikke er mere.